

✱ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ✱

«Κυοσάϊ—Καΐ»

ΔΡΟΣΙΖΟΜΑΣΤΑΝ χτές στον παχὺ ἥσκιο τοῦ αἰωνόβιου «πλάτανου τοῦ Κουροῦ» ὅταν ἀνεμιζοντας ἐφημερίδο κατέφθασε ὁ φίλος μου γιὸ νὰ μᾶς ἀνακοινώσῃ μιὰ εἶδη ση πού τὸν κατενθουσίασε:

—Στὴν Ἰαπωνίᾳ ὅσοι γυναικοκροτοῦνται ἔρχισαν νὰ ὀργανώνωνται σὲ εἰδικούς συλλόγους: τοὺς Κ υ ς σ ἄ ἰ — κ ἄ ἰ, πού σημαίνει «ῥωματεῖον αὐτῶν πού φοβουται τίς γυναῖκες του». Γιὸ νὰ περιορίσουν τὸ κακό, γιὸ νὰ ἀμύνονται ἐπιτυχέστερα γιὰ νὰ βροῦν τὴ... σωτηρίο τους σὲ μιὰ ὁμαδικὴ ἀντίδραση.

Καὶ σὲ ρυθμὸ «χίλιες λέξεις στό λεπτό» ὁ φίλος μας ἀράδιασε εἴκοσι πέντε συμπολίτες μας πού κυριαρχοῦνται καὶ ἐξουσιάζονται ἀπ' τίς γυναῖκες του.

Μπρός λοιπόν; Κυοσάϊ—καΐ καὶ στὸν Πολύγυρο. Καί... γυναικοκρατούμενοι ὅλου τοῦ κόσμου ἐνωθῆτε!

Ποιὸς δὲν τὴ φοβάται;

Ἡ ΚΥΡΙΑ τῆς συντροφιάς ἄκουσε ὅλα τὰ παραπάνω, κούνησε συγκαταβατικὰ τὸ κεφάλι καὶ μᾶς διηγήθηκε αὐτό τὸ χαρακτηριστικὸ ἄνεκδοτο:

—Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ σιὰ «παληὰ καλὰ (:) χρόνια» ὁ πολυχρονεμένος Σουλτᾶνος ἔπαιθε μιὰ κακιὰ ἀρρώστεια. Σοφοὶ γιατροὶ πάσχισαν νὰ τὸν γιατρέψουν μὰ κανένας τους δὲν μπόρεσε. Ὁ Σουλτᾶνος τὰ χροιάστηκε καὶ ἔταξε πὼς σ' ὁποιον τὸν γιατρέψει θὰ δώσῃ ὅτι τοῦ ζητήσῃ

Μιὰ μέρα φάνηκε σιὸ παλάτι ἕνας φτωχοδιάβολος μὲ πολλὴ ταπεινοφροσύνη καὶ σεβασμὸ σις κινήσεις καὶ σιὴ στάση καὶ πολλὴ πονηριά σιὸ ἀστραφτερὸ του βλέμμα. Ζήτησε ταπεινὰ τὴν ἄδεια νὰ δοκιμάσῃ κι' ἐκεῖνος, ἂν μπορούσε νὰ κάνῃ κάτι. Ἄλλῃ φορὰ δὲν θὰ τὸν ἄφηναν οὔτε τὸ κατώφλι τοῦ παλατιοῦ νὰ περάσῃ. Τώρα ἤμως πέρασε μέσα σιὸν ὄντὰ τοῦ μισοπεθαμένου «ἀδελφοῦ τοῦ φεγγαριοῦ» καὶ πῆγε κοντὰ του. Δέν τὸν ἄγγιξε καθόλου, μόνον τὸν παρετήρησε ὥρες κι' ὥρες. Σιὸ τέλος βγαίνει ἔξω, ζητάει ἕνα γουδί κι' ἀρχίζει νὰ τρίβῃ καὶ νὰ ἀνακατεύῃ μυστηριώδη βότανα. Κάνει ἕνα φάρμακο, πίνει πρῶτος αὐτός, γιὰ νὰ ἀποδείξῃ πὼς εἶναι ἀβλαβές καὶ δίνει καὶ σιὸν Σουλτᾶνο νὰ πιῇ. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἴδιο. Νὰ μὴ τὰ πολυλογοῦμε, σὲ λίγες μέρες ὁ Σουλτᾶνος ἔγινε περδίκι. Χαρὸς καὶ πανηγύρια οἱ ἔχοντες συμφέρον, λήπες καὶ θλίψεις οἱ ἔχοντες ἀντίθετο συμφέρον. Ἀφοῦ σὲ σχετικὴ τελετὴ εὐχαρίστησαν λαὸς καὶ πρῶχοντες, τὸν Θεὸ τοῦ Ἰσλάμ, σιὴν αἴθουσα τοῦ θρόνου δέχθηκε ὁ Σουλτᾶνος σὲ ἰδιαίτερη ἀκρόαση τὸν σωτήρα του καὶ τοῦ λέει πὼς εἶναι πρόθυμος νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπόσχεσὴ του.

—Θές σπαδιά τῆς Δαμασκοῦ, χαλιὰ τῆς Περσίας, θές

ἕνα πογγὶ χρυσάφι, ρουμπὶνια καὶ διαμάντια, κτήματα, τί θέλεις πὲς μου.

—Πολυχρονεμένε μου Σουλτᾶνε, φῶς τῆς Οἰκουμένης καὶ χαρὰ τῆς γῆς, τίποτε, τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν ζητῶ. Μόνον νὰ μοῦ δώσῃς ἕνα φιρμάνι πὸν νὰ λήῃ πὼς σ' ὅλη τὴν αὐτοκρατορία σου, ὅποιος φοβάται τὴν γυναῖκα του νὰ μοῦ δίνῃ ἕναν παρᾶ.

—Τὶ λές, ἀνθρωπέ μου, ἐδῶ σοῦ δίνω τόσα καὶ σὺ μοῦ ζητᾶς... ἕναν παρᾶ;

—Ναί, ἐφέντημ' μόνον αὐτό!

Τὶ νὰ κάνῃ ὁ Σουλτᾶνος, κρυφογελώνοντας γιὰ τὴν χιζομάρα καὶ τὴν ἀφέλεια τοῦ γέρον, εὐχαριστημένος πὸν γλύτωσε τόσο φθηνὰ, τοῦ δίνει τὸ φιρμάνι. Πέρασε κίρως ξεχάσθηκε τὸ ἐπεισόδιο, ὅπως ξεχνιοῦνται ὅλα.

Μιὰ μέρα ἐμφανίζεται μπροσιὰ σιὸ παλάτι ἕνας ἄγνωστος ἄρχοντας λαμπροσιόλιστος πᾶνω σ' ἕνα περήφανο ἄσπρο ἄτι, μὲ συνοδεία ἐξ ἴσου λαμπρῆ, καὶ ζητάει ἀκρόαση ἀπ' τὸν Σουλτᾶνο. Περίεργος ἐκεῖνος δέχεται καὶ ξάφνου σιὸν λαμπροσιόλισμένο ἄρχοντα, πὸν μπαίνει μὲ σεβασμὸ ἀλλὰ καὶ ἀξιοπρέπεια σιὴν αἴθουσα τοῦ θρόνου, ἀναγνωρίζει κατὰ πληκτικὸν τὸν ἄλλοτε σωτήρα του, τὸν πρακτικὸ γιατροῦ!

—Ἀμὰν, πὼς τὰ κατάφερες ἔτσι;

—Τὸ φιρμάνι σου, Πολυχρονεμένε μου, μοῦδωσε ὅλα τὰ καλὰ.

—Χὰ—χὰ—χὰ— ξέσπασε σὲ γέλια ὁ Σουλτᾶνος. Μὴ μοῦ πῆς πὼς τόσοσ κόσμος φοβάται τὴν γυναῖκα του. Ἄσε αὐτὰ τὰ μασάλια καὶ πὲς τὴν ἀλήθεια.

—Τὴν ἀλήθεια λέω, ἀφέντη μου, πίστεψέ με.

Γύρισα ὅλο τὸ βασίλειόν σου καὶ γνώρισα κόσμον καὶ κοσμάκη. Εἶδα ὁμορφα πολλὰ καὶ παραξένα καὶ σπάνια. Μὰ ἄνδρα πὸν νὰ μὴ φοβᾶται τὴν γυναῖκα του δὲν εἶδα. Νὰ τὸ μυστικὸ τοῦ πλοῦ του μου "Ὅμως ὅπου κι' ἂν πῆγαίνα, ἔφαχνα νὰ βροῶ ἕνα δῶρο ἄξιο γιὰ τὴν Μεγαλειότητά σου, γιὰ νὰ σοῦ δείξω πόσο ταπεινὸς σου καὶ ἀφοσιωμένος καὶ εὐγνώμων δούλος σου εἶμαι". Ὄσπον σιὸ τέλος μ' ἀξίωσε ὁ Ἄλλῃ καὶ σοῦ βροῆκα ἕνα οὐρὶ τοῦ Παραδείσου, μιὰ κοπέλλα σὰν τὸ κρῦο τὸ νερὸ, μιὰ χανούμ πὸν θὰ σοῦ χαρίσῃ οὐράνια εὐτυχία...

—Σούτ, —τὸν διέκοψε ὁ Σουλτᾶνος κυτιώντας τρομαγμένος πρὸς μιὰ πόρτα—πιόσιγὰ μίλα μωρέ, κι' εἶναι διπλα ἢ Βαλιτιέ Χανούμ...

—Μ..μ..μ, δῶσε καὶ σὺ ἕναν παρᾶ ἐφέντημ'. Καὶ σὺ φοβᾶσαι τὴν γυναῖκα σου...

Αὐτὰ ἐλάλησε ἡ κυρία. Καὶ ἐκλείσει τὴ συζήτηση μὲ τὸν ἐξῆς ἀφορισμὸ: «Δέν εἶναι μόνον οἱ εἴκοσι πέντε. Ὅλοι σας φοβάστε τίς γυναῖκες σας, κι' ἄς μὴ κάμνη κανεῖς τὸν... νταῆ».